

SUNNUNTAI

Heviä meininkiä!

eli kun maailman ilkein heavybändi Motörhead päästi pellit auki Helsingin jäähallissa.

On maanantai-iltana. Istumme valokuvaaaja Vesa Ojan kanssa autolautta Finlands baarissa ja odotamme.

Englantilainen heavybändi *Motörhead* on tulossa samalla lautalla Suomeen esiintymään tiistaina Helsingin jäähallissa. Olemme sopineet juttutuokiossa *Motörheadin* kanssa. Tarkoituksena on tutustua tähän "maailman ilkeimmäksi ja kovaaäänisimmäksi" mainostettuun heavybändiin.

Rock'n'rollissa asiat kuitenkin harvoin sujuvat suunnitelmien mukaisesti.

Motörheadin kiertuemanageri David Gilligan liittyy huolestuneena seuraamme ja alkaa selvittää tilannetta. Kitaristi "Fast" Eddie Clarke on tapellut muun bändin kanssa, pakannut tavaransa ja lentänyt takaisin Lontoon. Eddie ei siis ole laulalla, toivon mukaan hän sentään saapuu itse konserttiin.

Eivätkä jobinpostit tähän loppu: *Motörheadin* keulakuva, laulaja & basisti Lemmy Kilminster makaa sammuneena hyttysiään, eikä managerin mukaan tervejärkinen uskalla edes yrittää herättää Lemmyä. Bändin kolmas jäsen, rumpali Phil (thy) "Animal" Taylor sen sijaan on vielä tolpillaan ja juttukunnossa. Kunhan mies vain ensin löytyisi jostain...

Motörhead on maineensa veroinen. Vaikkeudet tuntuvat muutenkin kasaantuneen tälle päivälle. Aamulla tuli tieto, että bändin ohjelmatoimistoon on murtauduttu ja kaikki vähänkin arvokkaampi varustettu. Kaiken huipuksi Lemmyyn kanssa samassa talossa asunut kaveri on löytynyt puukotettuna ja osaksi palaneena Lemmyn asunnosta.

"Mitä pahaa me olemme tehneet", huokaisee manageri ja katsoo ylös.

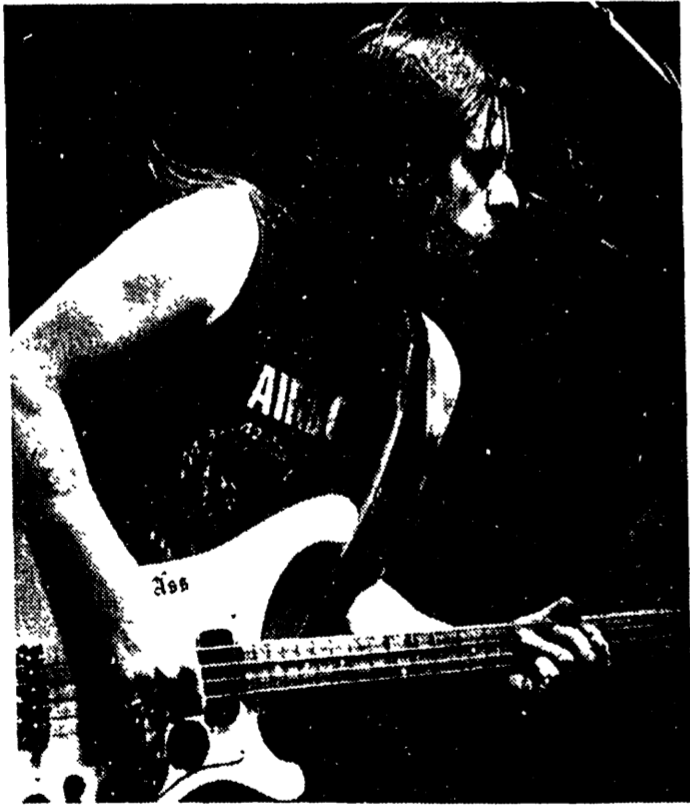
Heavyn luonnonlapset

Phil Taylor löytyy laivan toisesta baarista. Manageri tuntee pappenheimiläisensä.

Ulkonäköltään Taylor on kuin suoraan spaghetti-westernistä repäisty meksikaanrosvo. Mustat nahkavaatteet, panosvyö, musta takkainen tukka, viikset ja parransäikki. Kaulalla roikkuu keijusta pienikokoinen veitsi. Vain hevonen enää puuttuu.

Muut matkustajat tuijottavat Tayloria hämmentyneinä.

Ulkonäkö pöytä tällä kertaa.

Heavyn ylipappi Lemmy Kilminster.

Phil Taylor osoittautuu sympaattisemmaksi veikkoseksi kuin hurja ulkokuono antaa ymmärtää. Taylor — kuten koko *Motörhead* — on "rockin luonnonlapsi", jolle heavyrock ei merkitse pelkästään musiikkia vaan tapaa elää.

"Minä pukeudun aina näin, samoin Eddie ja Lemmy. *Motörhead* ei ole mikään Judas Priest -yhtye, joka lavalla näyttää nahkavaatteineen tanskalaisen seksilehden mainokselta mutta on keikan ulkopuolella siistiä poikaa."

"Meidän imago on syntynyt itsestään, sen mukaan milta me näytämme. Ulospäin meistä ehkä saa hyvinkin ilkeän kuvan, todellisuudessa olemme oikein mukavia ihmisiä", innostuu Taylor puhdistamaan bändin mainetta.

Entä jutut hotellihuoneitten hajottamisesta, pidätyksistä ja sikaluisista kierteilla? Johtuvatko nekin vain hurjasta ulkonäöstä?

"Kyllähän niissä taitaa olla vähän perääkin."

"Jotta tällaista musiikkia jaksaisi soittaa ja tätä elämäntapaa kestää, täytyy olla tavallista hurjempi luonto, ja se heijastuu kaikessa tekemisessä. Me olemme olleet tien päällä yhtäjaksoisesti kaksi ja puoli vuotta, se pistää välillä hermot tiukalle."

"Ei siinä sitten tarvita kuin että majoitetaan väärään hotelliin, sellaiseen, joka on täynnä eläkeläisiä

ja jonka johtaja vihaa pitkätukkia. Silloin sitä tulee tehtyä kaikenlaista ilkeää."

"Ja onhan se parempi purkaa vihaansa heittämällä televisio ikkunasta ulos kuin käymällä hotellin henkilökunnan kimppuun."

On kai tuossakin jotain järkee. Taylor poistuu anteeksi pyydettyä seurastamme ja majoittuu tiiviisti baaritiskin ääreen. Lähdemme Vesan kanssa kahvilan puolelle pelaamaan elektronista tankintuhoamisella.

Heavymeininkiä tuntuu tarttuvan meihin.

Lämmin vastaanotto

Heti aamulla Helsingissä hypäimme *Motörheadin* keikkabussiin nähdäksemme miten Suomi ottaa hurjat rappaarit vastaan.

Ensimmäiset vastaanottajat odottavat lautan ulkopuolella: tulla.

Kaikki ulos autosta ja huume-koirat sisään. Tarkastuksessa vierähtää reilu tunti, ja tunnelma on yhtä koea kuin aamun hymäinä.

Samalla laivalla tulee myös toisen *Country Expressin* keikkabussi, joka ei kauaa tullissa viivy. Kantrimuusikot eivät käytä huumeita — sen tietä tullimieskin.

Mitään ei löydy *Motörheadin* bussitakaan, ja matka jatkuu. Roudarit ja kaksi rekallista tavaraa lähtevät jäähalliin töihin, bändille on varattu päivähuoneet Seurahuoneella.

Motörheadin saapessa hotellin ei ihailijoita näy. Sana leviää kuitenkin nopeasti, ja kohta norkoilee oven ulkopuolella nuoria "moottoripäitä" — enimmäkseen tyttöjä. Työt pääsevät sisälle, kuvauttavat itseään Lemmy ja Philin kanssa, suutelevat Lemmyä poskelle ja keräävät nimikirjoituksia. Kaikilla on hauskaa.

Lämmin vastaanotto jatkuu myös *Motörheadin* kunnianjärjestetyssä lehdistötilaisuudessa. Jo pa televisiokein on vaivautunut paikalle. Jälleen yksi todistus *Motörheadin* kovasta maineesta Suomessa.

Lehdistötilaisuus sujuu rauhallisesti. Levy-yhtiön edustaja on etukäteen varoitannut kysymästä mitään murhasta Lemmyyn asunnolla. Muutakin tentattavaa riittää, kuten miten Lemmy kohtelee naisia.

"Hyvin. Niin he ainakin sanovat."

Tilaisuus huipentuu siihen, että eräs toimittaja pyytää Lemmyä poseeramaan tonttialaksi päässään lehden joulunumeron kansikuvaa varten. Pitkine partoineen ja tuk-

kineen Lemmy-pukki seisoo joulu-kuusen vierellä.

Rockin teräsvaari

Jan "Lemmy" Kilminster on *Motörheadin* ruumillistuma ja johtotähti niin hyvässä kuin pahassakin. Ikää tällä rockmuusikoksi vanhalla konkarilla on kohta 36 vuotta.

Lemmy on ollut rockissa mukana jo 20 vuotta. Ensimmäisenä *Rockin Vicans* ("rokkaavat kirkkoherrat"), joka ensimmäisenä länsimaisena rockbändinä esiintyi Jugoslaviassa ("Tito oli hyvä kundi"). Välillä Lemmy toimi *Jimi Hendrixin* roudarina, sitten happobändi *Hawkwindissä* ja viimeiset seitsemän vuotta *Motörheadin* keulakuvana.

"Joskus tuntuu kuin polttaisi kynttilää molemmista päistä, mutta keikkailu on minulle henki ja elämä. Vaikka olisi kiertämisestä kuinka väsynyt, niin lavalle mennessä jostain löytyy ylimääräistä adrenaliinia."

"Nuorempana tuli kokeiltua kaikenlaisia hanttihommia, välillä minulla oli oma hevosfarmikin. Olen muuten yhä vieläkin hyvä hevosmies.

"Mo-tör-head, Mo-tör-head, Mo-tör-head!"

"*Motörheadin* imagoon liittyy kiinteästi älyttömän kovaa soittaminen. Miksi?"

"Heavya tai hard rockia täytyy soittaa lujaa, muuten se ei enää ole heavya. Musiikki täytyy myös tuntea, ei vain kuulla."

"Missäkö lujaa soittamisen raja kulkee? Jossain ihmiskorvan tajunnan tuolla puolen."

Motörheadin rajussa rappaamisessa on heavyn lisäksi aineksia myös punkista, mikä selittää sen, että bändin keikoilla käy yhtä lailla heavydigareita kuin punkkeja.

"Energisyydessä me olemme lähempänä punkbändejä kuin kankaista heavybändejä. Me vain soitamme vieläkin nopeampaa ja vieläkin kovempaa kuin punkbändit."

"Mitään yhteiskunnallista sanomaa *Motörheadin* musiikista on kuitenkin turha etsiä. Aiheet pyörivät rock'n'rollissa ja siihen liittyvissä asioissa — ryyppäämisessä, keikkailussa, nuorten tyttöjen naimisissa ja sellaisissa. Sillä siinä on rock'n'roll on."

Pellit auki!

Tiistai-iltana jäähallissa kaikki on valmista suurta happeningia

varten. Lava ja sen yläpuolella leijailleva lentokone on saatu kuntoon, "Fats" Eddie Clarke saapuu paikalle juuri ennen keikkaa. Manageri näyttää selvästi huojuentuneelta.

Lämmittelybändejä on kaksi: Tanssiorkesteri *Markkuhanen Rautavaara* ja englantilainen *Tank*. Tankki saa yleisön ryntäämään lavan eteen. Järjestysmiehet kiroavat heavyrockin alimpaan helvettiin.

Kellon lähennellessä yhdeksää lavalle nousee *Motörhead*. Avauskappale "Ace Of Spades" räjähtää ilmoille. Melu on valtava ja yleisö heavyistä hulluna.

Motörhead on omassa lajissaan kova lavabändi. Valoshow on huippuluokkaa, pommien ja savun käyttö hallittua, musiikki tehokkaan yksinkertaista. Äänenvoimakkuus on valtava — heavybändin maine on säilyttävä hinnalla millä hyvänsä.

Musiikillisesti *Motörhead* on melkoisen yksitoinen bändi. Biisit ovat muunnelmia yhdestä ja samasta teemasta, sanat vain eroavat. Mutta se mikä musiikin tasoa hävittää, otetaan takaisin armottomana fiiliksenä. Tunnelma *Motörheadin* konsertissa on mahtava.

Clarke on kitaristina pettymys. Taylor odotettua kovempi, Lemmy täysin maineensa veroinen kailottaja.

Yleisöllä menee entistä tujempaa, viranomaiset pelkäävät melakkaa ja uhkaavat keskeyttää konsertin. Jäähallin kattovalot syytetään yleisön rauhoittamiseksi.

Kaikka jatkuu valot päällä, jolloin osa *Motörheadin* upeasta valoshowsta menee harakoille. Viimeisen kappaleen "Bomber" aikana alumiinirunkoinen "lentokone" laskeutuu vinssien varassa bändin yläpuolelle ja vaappuu valot välikyylen Lemmyyn päätä hiipoen. Seuraa lyhyt encore ja heavy-tapahtuma on ohi.

Manageri kiroilee suomalaista poliisivaltiota, roudarit kaaovat kostoksi sulattaa jäähallin jään. Kaikki kuitenkin rauhoittuvat ja 4000-päinen yleisö poistuu paikalta tukka hyppimisestä märkänä.

Illan tappiot: 60 rikottua tuolia, muutama vessan peili, joku on liksäsi katkaissut jalkansa hypätsään katsomosta alas jälle. Suomi—Ruotsi—maoittelussakin tapahtuu hurjempia.

Vielä samana iltana *Motörhead* lähtee kohti Turkua ja sieltä edelleen laiden yli. Torstaina on ruotsalaisten vuoro ihmetellä "moottoripäiden" meno, kierteellä "No Sleep Till Christmas", joka päättyy vasta joulun aatonaattona.

Markku Fagerlund
kuvat
Vesa Oja